

U sobi modrih boja sa Matićevim šalom oko vrata!

Marija Miladinović je rođena 25. januara 1990. godine u Čupriji, gde je završila osnovnu i srednju školu. Po završetku srednje škole upisuje Pedagoški fakultet u Jagodini, smer profesor razredne nastave. Kao diplomirani master učitelj uvek radije bira svoj nekadašnji hobi, a današnju profesiju i strast – glumu i pisanje poezije. Iza sebe ima mnoge odigrane pozorišne predstave kao i više pozorišnih aktivnosti vezanih za režiju, scenario i pedagoške delatnosti u glumi.

Ova mlada glumica i pesnikinja dobitnica je nagrade *Matićev šal* za svoju prvu zbirku pesama *Soba modrih boja* na 31. *Matićevim danima* 2012. godine.

Posle samo godinu dana od [Katarininog intervjua sa Marijom Miladinović](#), pozvala sam je i zakazala novo viđenje! Razgovor je tekao opušteno uz kafu i zvuke rokenrol muzike u obližnjem kafiću.

Na samom početku našeg susreta pričale smo o pisanju poezije i stvarima u kojima nalazi inspiraciju:

„To su uglavnom svakodnevne stvari koje mi se dešavaju tokom dana. Ustanem ujutru, popijem kafu, odem negde, odradim nešto, desi mi se nešto. Celokupno sumiranje tog dana mi je zapravo potencijalna pesma, potencijalna priča ili nešto što će u nekom obliku da se iskaže. Sve to crpim iz svakodnevnog hoda i svakodnevnih kafa“, sa osmehom će Marija. Iako se bavi i glumom, i pisanjem, ona profesionalno odvajaju te dve grane umetnosti: *„Jednostavno, to je nešto što ili imaš, ili nemaš u sebi i to se ispoljava na određen način“,* tvrdi Marija. Ali ipak, ona ne spori da joj pozorište takođe daje određenu dozu inspiracije za pisanje pesama: *„Pozorište je sastavni deo Marije Miladinović. Ako je pozorište sastavni deo mene, a poeziju crpim iz svakodnevnog života, kao što sam rekla, onda ono mora da se nađe u nekoj pesmi. Profesionalno odvajam te dve stvari, ali uglavnom pozorište završi u nekoj pesmi, retko je pesma završila u pozorištu. Mada vrlo često nam se desi da recitujemo i tamo!“*

Takođe sam je pitala da li postoji neka pesma koja je opisuje i preko koje bismo mogli još bolje da je upoznamo:

*„Jako volim pesmu **Oblak u pantalonama** Vladimira Majkovskog i sigurna sam da je to pisao baš meni, Mariji. Sto posto sam ja ta Marija, to je to !“* Odgovarala je sa širokim osmehom.

Nežni!

*Vi ljubav stavljate na violinu.
Na talabase je mećete, grube.
A ne možete izvrnuti svoju kožurinu,
Tako da još svuda sve samih usana bude.
Dođite u kafanu da naučite –
U haljini od batista prava,
Pristojna činovnica anđeoske lige.
I koja usne spokojno prelistava,
K'o kuvarica stranice svoje knjige.*

-Deo iz prologa pesme

Ova mlada i interesantna glumica za sebe kaže da je jako zaljubljuje prirode. Svakog dana se iznova i iznova zaljubljuje. Tvrdi da ne možeš biti u pozorištu, a da nisi od onih koji se stalno zaljubljuju.

„Meni je jedna kafa dovoljna da se ponovo zaljubim. To je ljubav koja se svakog jutro dešava!“

Kod drugih ljudi prvo što primećuje jeste, definitivno, manir. Voli upečatljive osobe, voli stil i obraća pažnju na detalje.

„To je nešto što ću prvo primetiti i naravno taj neki razgovorni stil sagovornika. Generalno volim zanimljive i markantne ljude, to je nešto što će me naterati da pričam sa nekom osobom.“

Kada smo se dotakli glume nisam mogla da odolim, a da ne pitam moju imenjakinju koja je to predstava koju je odigrala, a da joj je posebno draga, draža od ostalih:

*„Kažu starije glumice, uloge su kao deca pa ne možeš da ih razdvajaš, ali uvek postoji neka uloga koja ti je malo draža. Trenutno igram u Jagodinskom pozorištu, na repertuaru sam u četiri predstave, ali od te četiri predstave jako volim svoju prvu predstavu koju sam uradila tamo, a koja se još uvek igra. To je predstava **Svinja** po tekstu Branislava Nušića i tu igram Ninu. To je jedna lagana, nušićevska komedija, ta uloga mi je baš prirasla k srcu. Još jedna pored nje, a to je predstava **Kolomba**, tumačim lik Kolombe. To je jedna francuska melodrama, po tekstu*

Kao Petrija u priredbi Povratak

Žana Nuja. Obe su mi jako drage. Nina zato što mi je to prva uloga u tom pozorištu i zato što volim da igram komedije, a Kolomba je predstava koju sam uradila prvi put sa Tomom Trifunovićem koga zaista jako cenim i kao glumca, i kao reditelja, i kao prijatelja na kraju krajeva. Velika je čast kada vam jedna takva pozorišna veličina poput Tome da na značaju i da vam da igrate naslovnu ulogu, to je zaista nešto što morate ispoštovati!“

Nastavak razgovora je pod nazivom **„Crno-bela slika, kafa, rokenrol zvuk, počinjemo!“**